

Sygn. akt III UK 203/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 9 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z odwołania D. K.  
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K.  
o rentę socjalną,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw  
Publicznych w dniu 9 kwietnia 2015 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego  
z dnia 16 kwietnia 2014 r.,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

### UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny wyrokiem z 16 kwietnia 2014 r. oddalił apelację skarżącego wnioskodawcy D. K. od wyroku Sądu Okręgowego w K. z 22 kwietnia 2013 r., którym oddalono jego odwołanie od decyzji pozwanego z 10 kwietnia 2012 r. odmawiającej mu prawa do renty socjalnej. Skarżący był uprawniony do renty socjalnej do końca stycznia 2012 r. Obecnie studiuje ekonomię a wcześniej ukończył licencjat w zakresie logistyki. Sąd Okręgowy ustalił, że skarżący nie jest całkowicie niezdolny do pracy. Jest częściowo niezdolny do pracy z przyczyn kardiologicznych oraz wobec zmian chorobowych układu ruchu. Sąd Apelacyjny po przeprowadzeniu uzupełniającego postępowania dowodowego podzielił ustalenia i ocenę o braku podstaw do przyznania renty socjalnej. W szczególności za miarodajny i wystarczający uznał materiał zebrany w sprawie. Biegli uznali, że ubezpieczony nie jest całkowicie niezdolny do pracy. Odwołanie i apelacja

skarżącego zostały oddalone na podstawie art. 4 ust. 1 ustawy o rencie socjalnej oraz przepisów o niezdolności do pracy z ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (art. 12, 13).

W skardze kasacyjnej wnioskodawca zarzucił naruszenie przepisów prawa procesowego.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na podstawę przedsądu z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. Zarzucił, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona wobec rażącego i oczywistego naruszenia przepisów postępowania. Sąd pominął wnioski dowodowe skarżącego i nie odniósł się do nich w uzasadnieniu wyroku. Naruszono art. 217 § 1 w związku z art. 217 § 3 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. w związku z art. 382 § 2 k.p.c. (*zapewne chodzi o art. 328 § 2 k.p.c.*). Sąd pierwszej instancji nie odniósł się do zastrzeżeń o powołanie innego biegłego. Powstała potrzeba powołania nowych wniosków przed Sądem drugiej instancji i dlatego nie można mówić o spełnieniu przesłanek z art. 381 k.p.c., art. 368 § 1 pkt 4 k.p.c. czy art. 217 § 2 k.p.c. Sąd Apelacyjny nie rozważył zarzutów apelacji jak również zarzutów do opinii uzupełniającej biegłego. Sprawa nie została wyjaśniona. Ponadto Sąd drugiej instancji naruszył art. 378 § 1 k.p.c. w związku art. 328 § 2 k.p.c. przez wybiórcze ustosunkowanie się do zarzutów apelacji. Sąd pierwszej instancji nie rozpoznał istoty sprawy. Sąd drugiej instancji pozbawił stronę rozpatrzenia sprawy przez Sądy dwóch instancji, albowiem zasadnicze postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone przez Sąd drugiej instancji. Sąd drugiej instancji naruszył art. 232 k.p.c. w związku z art. 278 § 1 k.p.c. w związku z art. 286 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. w związku z art. 2 Konstytucji RP w związku z art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. i dlatego nie został uwzględniony.

Ta szczególna podstawa przedsądu spełnia się wtedy, gdy skarżący wskazuje i wykazuje takie naruszenie przepisów prawa, które bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wykazane naruszenie przepisów powinno być nie mniejsze niż przy zasadnych podstawach kasacyjnych (*a contrario* z art. 398<sup>14</sup> k.p.c.). Chodzi wszak o oczywistą zasadność skargi kasacyjnej a nie tylko o zasadność podstaw kasacyjnych.

Oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie można stwierdzić w tym przypadku. Skarżący w podstawie kasacyjnej zarzuca naruszenie przepisów postępowania. Nie jest to wystarczające, gdyż procesowa podstawa kasacyjna ma znaczenie tylko wtedy, gdy uchybienie przepisom postępowania mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398<sup>3</sup> § 1 pkt 2 k.p.c.). O wyniku sprawy zakończonej wyrokiem decyduje w pierwszej kolejności prawo materialne, gdyż to ono wyznacza, jakie postępowanie dowodowe było konieczne w sprawie dla co najmniej dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności oraz czy i jakie znaczenie miał zebrany materiał lub dalsze wnioski dowodowe (art. 227, art. 217 § 3 k.p.c.). Zasadniczy mankament skargi polega więc na braku zarzutów naruszenia prawa materialnego, czyli na oparciu skargi tylko na podstawie kasacyjnej z art. 398<sup>3</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. Tymczasem zasadnicze normy prawne wynikały z art. 4 ustawy z 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej oraz z art. 12 i art. 13 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS. Skarżący nie zarzuca naruszenia tych przepisów. Ten mankament rzutuje na ocenę zarzutów procesowych, gdyż dla nich prawo materialne stanowi punkt odniesienia. Chodziło wszak o prawne a nie o potoczne pojęcie całkowitej niezdolności do pracy. Oczywiście w tym miejscu ocena ta nie musi iść dalej, gdyż na etapie przedsądu nie ocenia się podstaw kasacyjnych skargi a tylko wskazaną we wniosku podstawę przedsądu. Występuje tu jednak zależność, gdyż podstawa przedsądu z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. w tej sprawie jest silnie związana z podstawą kasacyjną albowiem ta również koncentruje się na zarzutach procesowych. Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania tylko ze względu na zarzuty procesowe nie gwarantuje dalszego jej powodzenia, gdyż skargi nie oparto na podstawie przedsądu z art. 398<sup>3</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. Z tej przyczyny traci na znaczeniu szczegółowa analiza poszczególnych zarzutów procesowych zawartych we wniosku o przyjęcie skargi, skoro podstawa

kasacyjna skargi nie zarzuca naruszenia prawa materialnego. Niezależnie od takiej negatywnej oceny wniosku o przyjęcie skargi, nieuprawniona jest teza, że w sprawie brak było wymaganego postępowania dowodowego. Sąd mógł uznać, iż zebrany materiał dowodowy dostatecznie wyjaśnia sporne okoliczności. W sprawie nie ustalono iż skarżący był nadal całkowicie niezdolny do pracy. Na etapie przedsądu nie wymaga to kategorycznego potwierdzenia, gdyż zachodzi związanie ustalonym stanem faktycznym na którym oparto zaskarżony wyrok a podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów - art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c. oraz 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c. Zasady te obowiązują również na etapie przedsądu, w przeciwnym razie zachodziłby dysonans między etapem przedsądu i późniejszym rozpoznaniem skargi z ograniczeniami wynikającymi z tych przepisów. Prowadzi to do końcowego stwierdzenia, że zarzuty i argumentacja wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie są wystarczające do uznania, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).